

FOLK OG LAND

NR. 3 — 12. ARGANG

LØRDAG 26. JANUAR 1963

LØSSALG 85 ØRE

Erik K. Kibberg
Nils Juelsst. 49 18
0 3 1 0

Konrad Sundio:

USA fikk liten glede av barnet

CASTRO KOM TIL MAKTEN VED SAMBANDSSTATERNES HJELP!

President Kennedys håndfaste grep på Cuba-konflikten var intet mindre enn en overraskelse i verdensformat. Noe slikt hadde nok de fleste ikke ventet, da Sambandsstatene under ledelse av en rekke såkalt humane presidenter var seilet så langt over til venstre at det iallfall fortonet seg lett rødfarvet. Franklin D. Roosevelt, president fra 1932 til 1945 var sterk Stalin-beundrer og sørget for å spekke det offisielle Amerikas administrasjon med solide kommunister, hans efterfølger Truman 1945—1952 var en god demokrat og derfor ingen børste til å rydde opp i Roosevelts efterlatenskaper, og det samme kan sies om troverdige Eisenhower 1952—61. — Sambandsstatene diltet og slang på «fremskrittvennlig» og demokratisk kurs, stukket ut av Sovjets venner innen Sambandsstatenes høyeste administrasjon.

At det var så, kan general E. A. Walker berette om. Generalen er litt av en størrelse i U.S.A.'s politiske liv og kontrapart av Kennedy. Han var en tid sjef for 24. amerikanske divisjon i Tyskland, men ble

upopulær i de kommunistmidtete høyere kretser som omga Kennedy fordi han fant det riktig å fortelle divisjonen hvorfor den stod i Europa og hvem fienden var. Og her var det rene ord for pengene, så han fikk valget mellom en høy militær stilling på Hawaii eller avskjed. Han tok avskjed. Han ville ikke la seg mulebinde, men som sivil borger fritt kunne fortelle sine landsmenn sann-

USA byttet bort sin gode venn Batista med «demokraten» Castro

heten om hvorhen Sambandsstatene styrte.

Som sivil borger dumpet han opp i raseopptøyene i Mississippi, hvor de hvite studenter ikke ville godta negeren James Meredith som elev. Det ble sagt at han ledet opptøyene, så hans kommunistiske og meget innflydelsesrike uvenner fikk ham plasert først i fengsel og senere på sykehus under påskudd av at han var gal. Et meget fiffig og effektivt middel til å ødelegge en politisk motstander på. Han er imidlertid nu til sine uvenners ergrelse blitt erklært normal og sluppet ut igjen og har gjenopptatt sin politiske virksomhet.

I sine taler sier han bl. a.:

1. Vi tillot at Sovjet-Russland fikk 3 stemmer i F.N. mot vår ene. På grunn av sine angrep på Finland-Polen-De Baltiske Stater skulle Sovjet forresten ikke fått adgang til en organisasjon av fredselkende stater. —

2. Vi gikk med på deling av Tyskland og byen Berlin. — Delingen av Berlin er fantastisk og Øst-Tyskland er et uriktig navn på dette område, da de strøk som er østtyske forlenget er slukt av Sovjet uten at noen er kommet med innvendinger. Det som nu kalles Øst-Tyskland skulle egentlig hete Sentral-Tyskland.

3. Vi gikk med på å prøve en internasjonal kontroll av atomenergien, men misledet av propaganda tok vi til med å dele våre kunnskaper og materiell for våre anlegg med Sovjet-Russland.

4. Vi har holdt våre atomvåpen unna våre vepnede styrker. Til denne dag er de militære under kontroll når det gjelder bruk av de atomvåpen vi trenger i krig. Atomvåpene står fremdeles under sivil byråkratisk oppsikt.

5. Vi etablerte luftbroen over Berlin 1948, noe som ble utropt som en seier, mens det var et nederlag siden vi ved å gå opp i luften lot kommunistene være herrer på bakken. Og ved å tillate kommunistene å bygge en voll i Berlin, har vi bøyet oss for kommunistisk deling av Tyskland.

6. Å kalle MacArthur tilbake fra Korea er et historisk eksempel på innblanding i militære saker og det var et bittert nederlag for Amerika. Den mili-

(Forts. side 6.)

Alexander Lange:

Falne frontkjemperes barn

HUMANITÆRE, LOVLIGE FORSIKRINGSPOLISER I DET VESENTLIGE BETALT AV GODE NORDMENN, SNAPPES AV STATEN OG ANNULERES AV DEN INHABILE TERJE WOLD'S HØYESTERETT PÅ POLITISK BASIS

Nedenstående krenkelse av forsikringsretten er skjedd i HR 17.11 1962.

I okkupasjonstiden tegnet Frontkjemperkontoret 105 sparereforsikringer, også kalt utstyrsforsikringer, i Livsforsikringsselskapet Idun til fordel for falne frontkjemperes barn. Hver av forsikringene lød på 2.000 kroner, som skulle falle til utbetaling når barnet fylte 18 år, og premiene ble betalt gjennom Frontkjemperkontoret med engangsbeløp som gave til de forsikrede.

Efter frigjøringen utleverte Idun beløpene til staten etter krav fra Erstatningsdirektoratet. De falnes barn har saksøkt selskapet med krav om utbetaling av forsikringsbeløpene i henhold til forsikringsavtalene som var inngått uten forbehold og uten at Idun har påberopt seg tvang. Derimot hadde selskapet angivelig motsatt seg å tegne forsikringer på frontkjemperes barn. Barneforsikringene var båndlagt mot utleveringskrav.

Høyesterett har nå frifunnet Idun for barnas krav og ilagt dem saksomkostninger for Høyesterett! Det heter blant annet i førstvoterende, dommer Ankers votum hvortil slutter seg de andre dommere Roll Matthiesen, Eckhoff, Leivestad og justitiarius Terje Wold:

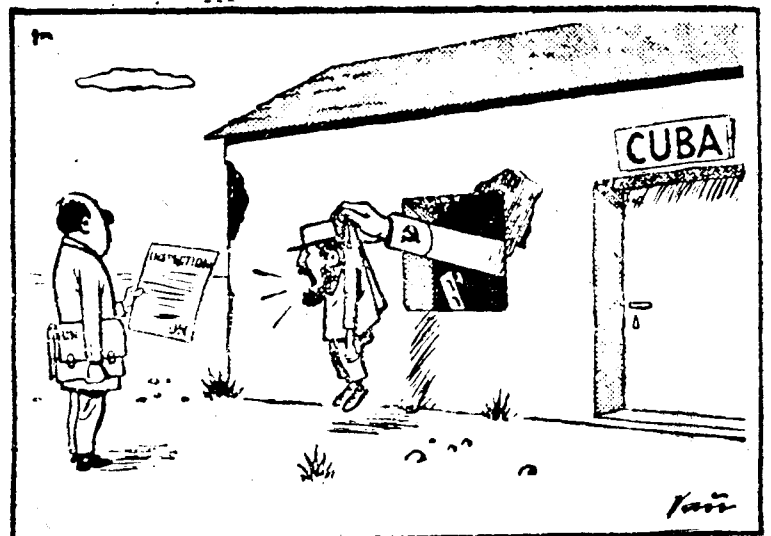
— «Jeg er enig med de tidligere retter i at avtalene — for

Terje Wold - justitiarius med politisk forkrøblet judisium

å bruke byrettens uttrykksmåte — er reproberte i den forstand at rettsordenen ikke ønsker at avtalene skal oppfylles, fordi de er stiftet som ledd i en aksjon som hadde bistand til fienden som formål. Jeg begrunner, også i samsvar med tidligere retter, dette syn med at Frontkjemperkontoret var en ulovlig organisasjon fordi den drev landssvikersk virksomhet, bistand til fienden.» Om barnas syn uttaler førstvoterende blant annet: — «De hevder at lagmannsretten har tatt feil når den finner at utstyrspolisene ble tegnet av Frontkjemperkontoret «som et ledd i kontorets rettsstridige virksomhet til fordel for fienden». Det var ikke rettsstridig å gi gaver til en beskjedne politetegning for små barn efter frontkjemperes som alt var falt.

(Forts. side 2)

Det suveræne Cuba: «Vi i Cuba har rett til å gjøre hva vi vil! Forstått?» (Tarantel Press)

ALEXANDER LANGE:

Fru Øyvor Styren (Hansson) mot staten

**ERSTATNINGSSØKSMÅL FOR PAFØRT INVALIDITET SOM FØLGE AV VANSKJØTSEL I POLITISK VARETEKTSFENGSEL
STATEN FRIFINNES I EIDSIVATING, MEN FRU STYREN BLE FRITATT FOR SAKS-
OMKOSTNINGER FOR BYRETT OG LAGMANNRETT. RETTEN KONSTATERT AT
«FRU STYRENS INVALIDITET SKYLDES DEN LANGVARIGE VARETEKT»**

Fru Øyvor Styren

Efterdønningene etter «rettsoppgjøret» er ennå ikke slutt. Fru Styren har ikke oppgitt å kjempe for sin rett og nå i Eidsivating fikk hun en bedre dom enn i Oslo byrett, forsåvidt som hun ble frifunnet for å betale saksomkostninger, som Regjeringsadvokaten ved h.r.-advokat Trygve Lange-Nielsen, inntrengende «påla» Eidsivating å ilegge henne. Regjeringsadvokaten begrunnet dette med at en fritagelse for saksomkostninger, vilde virke kjedelig for de fengselsfunksjonærer som har «behandlet» fru Styren i hennes udømte tilstand som varetaktsfange. Særlig odiøst kunne en slik fritagelse virke for fengselslegen, frøken Augusta Rasmussen, som forøvrig for en smekk i lagmannsrettens dom. — Lagmannsretten var satt med lagdommerne Arne Jahren (formann), Ottar Boberg og Petter Meyer. Protokollfører var fru Tone Sverdrup-Thygeson. Det er naturligvis tilflytt visse aviser meddelelser om saken som ikke har vært helt korrekte. — Fru Styren møtte uten prosessfullmektig, men ble også i lagmannsretten bistått av Cand. jur. Alexander Lange. —

I 1949 reiste den nu anken-de part fru Øyvor Styren sak ved Oslo byrett mot staten ved Justisdepartementet med krav om erstatning og oppreisning etter rettens skjønn, begrenset oppad til kroner 100.000,—. Grunnlaget for kravene var at hun som politisk varetaktsfange, og før hun var rettsbehandlet ennsi dømt, først på Bredtveit og senere i Oslo kretsfengsel i Åkebergveien, pådro seg sykdommer som har invalidisert henne. Før hun ble arrestert hadde hun hatt en meget god helbred. Da hun ble løslatt måtte hun bæres ut som invalid, og hun var krøpling i en årrekke.

En dag, antagelig i juli 1946, fikk hun feber med frysninger. Hun mener at det var giktfeber og begynnelsen til en kronisk arthritt, leddgikt. Dr. Augusta Rasmussen ga henne ingen behandling. Hun bare bemerket: «Nei, kan det være arthritt». Det var arthritt og denne har også medført alvorlige hjertelidelser. — Man kan ikke utelukke at den affektbetonte innstilling mot de politiske fanger også blandt leger har fortrenget den rent faglige vurdering ved de erklæringer som ble avgitt. Denne innstilling mot de politiske fanger preget dr. Rasmussens opptreden mot henne og det var årsaken til den manglende behandling av hennes sykdommer. Denne innstilling karakteriserte også oppsynskvinnenes innstilling overfor henne. — Den kontrære innstilling mot fru Styren kommer krasst tilsyne i et brev som daværende reservelege (tidligere KZ-fange) Kaare Poulsson sendte til dr. Rasmussen den 12. november 1946. —

Dr. Ragnvald Spockelie forklarte som vitne at den sykehistorie som fru Styren meddelte ham i 1947 tydet på at hun hadde gjennomgått en akutt giktfeber av atypisk art under varetaktsoppholdet. Han ga uttrykk for at den akutte giktfeber og den sene inngripen overfor sykdommen har hatt katastrofale følger for fru Sty-

rens helbredstilstand. Etter dr. Spockelies oppfatning har den akutte giktfeber medført en infeksjon som slo seg på leddene i skulder, hofte, knær og ankler. Reservelege R. Thingstad erklærer at hun lider av angina pectoris. —

Den 6. juni 1946 oppsøkte hennes sønn, Kjell Hansson politifullmektig Sverre Hartmann, som ledet etterforskningen i hennes sak. Kjell Hansson fikk beskjed om at hun var frisk og kjekk, og Pfm. Hartmann fikk dette bekreftet ved en telefonsamtale med Dr. Rasmussen, mens Kjell Hansson var på Hartmanns kontor. — Dette utsagn var galt. Kjell Hansson fikk tillatelse til å besøke henne, og han ble forskrekket over hennes utseende som ikke stemte med de uttalelser som han hadde fått.

Retten bemerker at «det er på det rene at påtalemyndigheten har oversittet fengselsfristen som var satt av forhørsretten. Dette kan kritiseres, og spesielt kan det kritiseres at da fru Styren på grunn av sykdom ikke kunne møte i forhørsretten den 26. mars 1946, ble hun ikke fremstilt i forhørsretten igjen før den 11. juni 1946. Det er mulig at påtalemyndigheten mente at forhørsretten skulle ta initiativet til å innkalle fru Styren»

Forts. side 6

SOGNEPREST SOLBU OM HENRETTELSEN AV SKANCKE

I Farmand nr. 53 for 1962 er det en særdeles oppsiktsvekkende artikkel av sogneprest Aksel Solbu i Nore. Etter å ha nevnt at biskop Berggrav «følte sig som fisken i vannet når han kunde være midt i begivenhetenes sentrum» skriver han videre:

«Det er mulig at ledende menn innen Arbeiderpartiet rent personlig har kjent irritasjon over biskop Berggrav, jeg vet ikke. Men det synes iallfall klart at man innen partiets ledende kretser fant at kirken var blitt alt for «høy på pæra» og trengte å dukkes. Det er mulig at dette spilte inn ved henrettelsen av Skancke.»

Ved påsketider 1947 fikk vi prester spørsmål fra våre geistlige overordnede om vi ville undertegne et bønnskift om benådning av Skancke. Flere hundre av oss gjorde det. Men det var folk som vilde vite at vårt bønnskift hadde virket mot sin hensikt. I ledende arbeiderpartikretser irriterte man seg over det som et stykke kirkelig nevenyttighet, slik at det heller tilskyndet enn avverget fullbyrdelsen av dødsdommen. Jeg vil godt tilstå at det virket på mig som et sjokk da meldingen omsider kom om at Skancke var skutt. Mange var opprørt over tilfellet Chesman. Det må være større grunn til å være opprørt over tilfellet Skancke. For mitt vedkommende rev det hele glansen bort av vårt sterkt oppskrytete rettsoppgjør.»

I denne forbindelse kan det være grunn til å minnes hva biskop Fjellbu sa i samme anledning:

«Efter to års indre sjelekamp er vi endelig nådd fram til å

anse dødsstraff som ukristelig». Hva er forøvrig indre sjelekamp? Finnes det også en ytre sådan?

Hva slags geistlige er dog dette? Det kostet biskopen to års sjelekamp for å komme til det resultat at det er ukristelig å drepe sine medmennesker. Og Solbu måtte oppleve «tilfellet Skancke» for å bli klar over hva dette rettsoppgjøret egentlig var for noe. Endel prester nektet altså blankt å sette sine navn på bønnskiftet. Man må anta at de altså fremdeles var av den oppfatning at det er «kristelig» å avlive folk.

Og enda undrer de seg over at kirkene står tomme!

Jeg vil dog si at det er meget prisverdig av sogneprest Solbu at han har hatt mot til å skrive som han gjør i denne artikkel. Det er slettes ikke mange som tør gjøre dette, endog nu efter så lang tid. Men det ville unektelig vært mere kjærkomment for oss «landssvikere» om han hadde kunnet si fra om dette straks da han kom til den oppfatning at rettsoppgjøret hadde mistet sin glans.

Knut Sollid.

Falne —

(Forts. fra side 1)

I denne forbindelse var kontoret virksomhet av ren humanitær art».

I dommen nevnes tre tidligere dommer hvor Høyesterett hadde slått fast at det var straffbart å yde bidrag til kontoret — NB til falnes etterlatte og Høyesterett «kan da ikke legge noen vekt på at det i vår sak gjelder forsikringer tegnet til fordel for barn hvis fedre var falt på den tid tegningen skjedde».

Noen slår fast. Andre må holde seg fast, under lesningen av denne domsbegrunnelse. Den involverer visstnok at er et kontor først stemplet på denne måte som ulovlig, da kan det ikke gjøre noe godt som står seg, selvom det bare formidler en kontraktsslutning med Idun med premiebeløp gitt til falnes barn. Et vesentlig beløp til dette formål ble ydet av et meget ansett og stort norsk selskap, hvor det ikke var én eneste NS-mann i ledelsen. — Har da ikke Idun ved en slik avtale «bistått fienden»? Ifølge Høyesterettsdom. —

I denne blomstringstid for norsk rett og rettferdighet og for støtte av de store (i utlandet) — blir det naturligvis ikke i en slik sak med én stavelse nevnt justitarius Terje Wolds klare inhabilitet. Hva ville professor Jon Skeie sagt til den? Det fremgår ikke minst av Ferdinand Schjelderups «Over Bakkekammen» og av Paul Hartmanns «Bak Fronten» at herr Wold som justisminister i London var en ivrig medvirker til den politiske krisejuss som nu under hans forsete i Høyesterett ble bragt til anvendelse mot falne frontkjemperes barn.

FOLK OG LANDS MINNEALBUM :

18

Falt i øst i kampen for Europa

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSON, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Ja til de Gaulles nei

Det later til at én-verdens-folkenes Fellesmarked-spekulasjoner nå er kommet til veis ende. Og vel er det. Så kan vi kanskje begynne å snakke om det virkelige Europa. Om det Europa som ikke skal være desidert krigsdeltager i kampen mellom de to nykolonistiske makter USA og Sovjetsamveldet. Om det Europa som ikke består av en eneste folkelapskaus, men av et forbund av fri og selvbevisste folk, som hvert især bygger på sin egen biologiske og kulturelle arv. Om det fremtidige fellesskap, som for vårt vedkommende må ta ut sitt utgangspunkt i et intimt nordisk politisk samarbeide, ikke bare i smukke ord, men i gjerning.

Det er befriende og betryggende for en virkelig europeer å se at det fremdeles finnes statsmenn i Europa som i ånd og sannhet varetar vår gamle verdensdels interesser og ikke deltar i det internasjonale hylekor av partipolitikere. Men så kommer da heller ikke de Gaulle fra partipolitikernes triste fagforening, men tilhører nasjonalistenes åndelige broderskap.

de Gaulle har sagt klar og tydelig nei til de nydemokratiske forsøk på å omdanne Fellesmarkedet til et brohode for kapitalistiske én-verdens-bestrebelsler slik som USA gjennom sin trojanske hest England prøver å gjøre det til. Han vil bare godta et England som vender tilbake til det Europa det har vendt ryggen i århundrer.

Det forbund av europeiske stater som de Gaulle går inn for er også vi tilhengere av, hvis det da er riktig det som for eksempel DAGBLADET, forøvrig med dyp avsky, sier om den franske presidents politikk: «En annen side av de Gaulles politikk er at han ønsker å markere sterkere uavhengighet av USA. Franskmennene er ikke glade for at amerikanerne skal dominere for sterkt i vest. De har aldri likt det, og en av grunnene til at de satser på sin nokså snevre linje i EEC-politikken er nettopp at de ønsker å skape en europeisk motvekt mot amerikanerne. Heller ikke i det spillet tror de på britene som noen effektiv makker».

Den hittidige store Fellesmarked-forsvarer VG er blitt så forstyrret over hendelsene at det presterer to lederartikler om «de Gaulles njet» i samme nummer, men gir ellers en lignende fremstilling av de Gaulles politikk som sin Fellesmarked-motstander DAGBLADET, og supplerer bildet med følgende: «Avslaget på det amerikanske Polaris-tilbud var alt annet enn uventet, de Gaulle har alltid vært ytterst skeptisk overfor all militær integrering, han har alltid hevdet at et lands forsvar må være nasjonalt, ellers vil landet i siste instans ikke kunne rå for sin egen skjebne»

Dette siste er som våre lesere vil vite nøyaktig det samme som FOLK OG LAND den hele tid har hevdet. Vi nærer intet ønske om å gå under sammen med USA og dets NATO-satelitter i en atomkrig som en eller annen amerikansk Mr. Kennedy setter igang hvis og når han mener amerikanske interesser står på spill.

Situasjonen forandrer seg jo fra dag til dag og redaksjonen av dette nummer må avsluttes lenge før det utkommer. Det kan derfor godt hende at det når dette leses alt har vist seg at vi ser for håpefullt på muligheten for et kommende virkelig europeisk forbund på klar og utvetydig nasjonal basis og uten for meget av den kapitalistiske pynnen på kransekaken.

Og når det gjelder Norge så er håpet naturligvis under enhver omstendighet like minimalt som før. For Norges politikk er nå som før: «We trust in England», det England som under vennskaps maske koldblodig planla å trekke oss inn i verdenskrigen, det England som i enhver kritisk situasjon setter den økonomiske tomme krue på oss, som truer oss med utslutning og blokade hvis vi ikke handler på Englands bud. Vi har statsminister Gerhardsens ord for at han

FORBUNDET RETTER NY HENVENDELSE TIL STORTINGET

OM SNAREST Å SØRGE FOR Å RÅDE BOT PÅ BEGÅTT URETT
OG IKKE OVERLATE DET TIL «HISTORIEN»

Et av Justisdepartementet nedsatt utvalg, bestående av noen av de hovedansvarlige for «rettsoppgjøret» har som nevnt avgitt en innstilling «Om landssvikoppgjøret». Innstillingen er oversendt Stortinget av departementet og vil vel komme opp til behandling i noenlunde nær fremtid.

I den anledning har Forbundet for Sosial Oppreisning rettet en henvendelse til Stortinget. Henvendelsen foreligger trykt og det heter i oversendelsesskrivet at det er Forbundets «håp og forvisning, at Stortinget trass i den store mengde saker det har til behandling vil finne både nødvendig tid og vilje til nå å ta seg av en sak som berører tituseners såvel ære som velferd, og ikke nøyer seg med som utvalget å overlate fremtiden, eller som det sier «historien», å råde bot på urett en selv har vært med på å begå.»

I Forbundets henvendelse er det lagt spesiell vekt på en beriktigelse av den historiske bakgrunn for okkupasjonen som utvalget gir, og ellers presiserer Forbundet på ny at rettsoppgjøret strider både mot norsk lov og mot folkeretten.

Henvendelsen konkluderer med å peke på at det nå tilkommer Stortinget «å treffe bestemmelse om hvordan en revisjon av etterkrigsoppgjøret best kan skje. Finner man å ville nedsette en komité i den anledning, ber man om at denne blir mest mulig allsidig sammensatt. Om man mener ikke å kunne finne kompetente folk som ikke på forhånd er engasjert i oppgjøret, må i all fall begge parter i oppgjøret være representert.

En restitusjon i den utstrekning den nå er gjennomførbar, vil eksempelvis omfatte:

Rettslig og moralsk oppreisning for alle — levende og døde — som er dømt uten å ha forbrutt seg mot lover som gjaldt før 9. april 1940, og under den uriktige forutsetning av pågående krig og bistand til fienden.

Adgang til ny prøvelse av hjemlen for det solidariske erstatningsansvar, og ny prøvelse av Finansdepartementets «Foreløpige oppgave over utgifter påført staten av Nasjonal Samling», samt eventuell vurdering og avregning av de økonomiske

og hans parti idag klamrer seg like sterkt til England som de samme herrer i sin tid klamret seg til Sovjetsamveldet. Og i helene på Arbeiderpartiets herr Gerhardsen traver hele høyreklabbet med samt VG og FARMAND.

Så for Norge er det som sagt lite håp i første omgang. Men det kan jo komme tider etter disse og med tiden større politisk forstand og ansvarsfølelse også i Norden.

fordeler NS-styret bragte landet.

Effektiv hjelp i tilfeller hvor det fremdeles er behov for resosialisering.

Fjernelse av lovbestemmelser som virker diskriminerende for de såkalte landssvikere.

Meget ville kunne oppnås om staten som part i sakene gjenoptok enkelte av dem i h.t. strprl. §§ 414 og 419. Det er Forbundets håp at retten da i samsvar med strprl. § 331 «vaa-

ger paa Embeds Vegne over Sagens fuldstændige Oplysning.»

I henvendelsen heter det tilslutt:

«Vi tør inntrengende henstille til Stortinget snarest å ta saken opp til behandling. Ved det forestående grunnlovsjubileum i 1964, bør man ikke fremdeles befinne seg i den «sump, hvorav vi må arbeide oss opp igjen,» jfr. direktør Lorentz Vogts foran siterte uttalelse.»

«Nazipropaganda» i Mo i Rana

Rana Blad

Nr. 7

Svensk nazi-propaganda i postkasser i Mo i Rana

Noen eksemplarer av «Nordisk Kamp» har på en eller annen måte funnet veien til Mo i Rana, og dette sørgelige faktum har fått «Rana Blad» til å geråde uti raseri. I et tre spalters oppslag på første side i nr. 7, går bladet til angrep på de formastelige som tillater seg å mene at det autoriserte syn på nasjonalsosialismen ikke er uangripelig.

Bladet tar som utgangspunkt et sitat fra en artikkel av G. A. Oredsson, hvor denne iflg. bladet skal ha skrevet:

«Nazismen er ikke beseiret! Den kan aldri beseires! Dertil er den alt for sann, og demokrati og bolsjevisme alt for overlegen!»

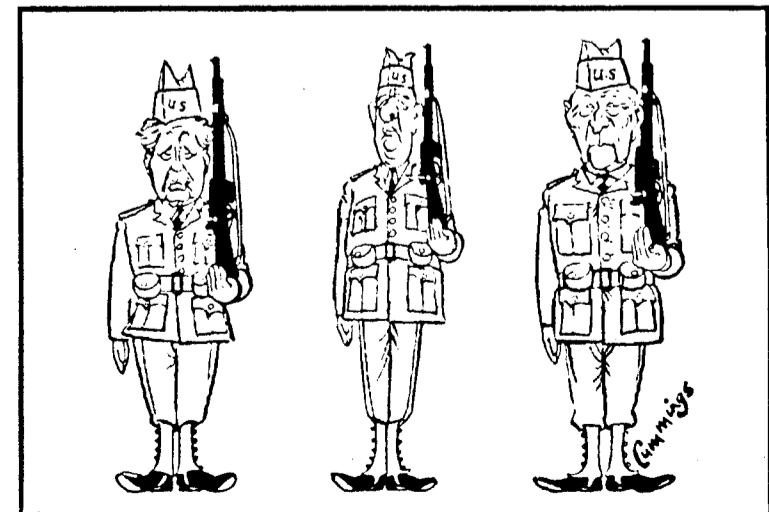
Her gjør bladet seg imidlertid skyldig i sitatfusk. Oredsson har ikke skrevet «nazismen», men nasjonalsosialismen. Det er en avgjørende forskjell, ærede «Rana Blad». At bladet «Folk og Land» lengere nede blir kalt «Land og Folk», behøver jo ikke å være tilsiktet. Men det norske, nasjonalt rakryggede blad «Folk og Land» har i alle

fall full grunn til å frabe seg noen forveksling med det danske kommunistorgan «Land og Folk».

Bladet avslutter sine utgydelser med flg.:

«Forsendelsen av dette organet er rett og slett en uanstendighet og en fornærmelse mot medmennesker, som det ikke er noen grunn til å finne seg i. Leken med flosklene bør innstilles i tide.»

Ytringen er karakteristisk for arbeiderpartiets særegne forestillinger om meningsfrihet og trenger ingen ytterligere kommentar. Men hvorfor så sinna? Er det urimelig å anta at det er en viss skyldbevissthet som stikker under? Innerst inne vet bladet svært godt at det norske NS med urette er dømt som landssvikere, og frykter derfor enhver bevegelse som kan tenkes å bringe dette faktum til det norske folks kunnskap. Kanskje har bladet også en bitte liten følelse av at folket nå begynner å bli trett av arbeiderpartiets halvmarxistiske høyrepolitikk? Mobo.

Slik ønsker Kennedy å se dem — bare leiesoldater nå, sier «Daily Express», som bringer denne karikaturen

NARVIK 1940

«BYEN MED KANONEN»

B. Før 9. april

Luftvern batteriets (maskinkanonbatteriets) sjef het kaptein Kleppe, og da batteriet kom til Narvik, var det spørsmål om hvor det burde plasseres.

Det kunne være tale om flere steder, bl. a. i øst-byen, men da batteriet ikke kunne være uten infanterisikring, ble det til at jeg lot det gå i stilling på sydskråningen av Framnes-ryggen. Det ville da kunne støtte seg til infanteristillingen i nord og blokkhuset i syd.

Kaptein Kleppe gikk straks igang med å grave standplasser for kanoner, bygge snøvoller rundt dem for å skjule dem, og å innrede stillinger for batteriets egne dekningsmitraljøser på noen hauger like i nærheten. Alt så meget riktig og bra ut. —

Kaptein Kleppe var så interessert i å gjøre alt så bra som mulig, at han en dag oppsøkte meg og bad om tillatelse til å skyte med skarpt utover fjorden.

«Med skarpt?»

«Ja, Oberst. Batteriet har jo ikke skutt med skarpt ennå!»

«Har dere ikke skutt med skarpt ennå?»

«Det er som Obersten hører. Vi har ikke løsna skudd!»

Jeg kunne jo ikke bruke et batteri, som ikke hadde løsnet skudd, så jeg skrev til divisjo-

nen og anbefalte planen:

«Er det noe iveien for at kaptein Kleppe bruker en del av sin skarpe ammunisjon til øvelsesskyting utover fjorden?» Jo, det var en masse ting i veien for det, svarte divisjonen. Blant annet fartøyene som trafikkert fjorden. Vi kunne ikke skyte uten først å stanse all trafikk, og det gikk jo ikke an.

Jeg gikk ut i batteristillingen til kaptein Kleppe og fortalte ham det bedrøvelige resultat. Og vi ble stående og tenke mange slags tanker mens vi så utover den mange mil lange Ofotfjorden, hvor det ikke kunne sees et liv.

Virke hindrende på skipstrafikken? Hvorledes forestiller egentlig divisjonen seg ferdse- len på Ofotfjorden?

Så fikk jeg en idé:

«Kan De ikke skyte mot et høyt fjell? Det blir naturligvis ikke som mot fly, men det er da noe!»

Jo, — kaptein Kleppe mente det ville være adskillig øvelse i å skyte mot toppen av et fjell. Og så arrangerte vi det.

Den dagen major Spjeldnæs hadde sin bataljonsøvelse frem mot Øyjord, hadde han fått lånt ut halve luftvern batteriet (maskinkanonbatteriet), altså 2 kanoner. De andre ble stående i stillingen på Framnes-ryggen.

Da et luftvern batteris oppgave jo er å stå i stilling for å verne viktige områder mot flyangrep, plaserte majoren halv batteriet på Elvegårdsmoen. Og mens det stod der, skjøt det øvelsesskyting med skarpt mot Meby-fjellet som ligger like inn på plassen.

Alt gikk fint. Kaptein Kleppe var fornøyd. Og divisjonen hadde ikke noe den skulle ha sagt. For klok av skade, hadde jeg ikke spurt den om tillatelse til å ta de 2 kanonene ut av stillingen på Framnes-ryggen og transportere dem til Elve-

gårdsmoen. For jeg visste bare det ville bli «nei».

En dag inspiserte jeg luftvern batteriets kvarter. — Det var trangt om plassen, men en mønstergyldig orden overalt, og det sa jeg til kaptein Kleppe.

På denne måten kom vi til å snakke om orden og renhold, og så sa kapteinen:

«Det er en ting jeg vil nevne for Obersten, og det er at det er så vanskelig å holde kanonene rene. De ruster så lett. Jeg vet ikke hva jeg skal gjøre!»

Her var altså et problem, og skam å si det, så fløy mine tanker straks til disponent Hoel og Malmbolaget.

Jeg oppsøkte ham samme dag.

«Hva skal vi gjøre?» sa jeg. «Vet du noe råd?»

Kanonene hadde det bare bra

«Selvfølgelig!» sa Hoel.

«Det er den letteste sak av verden. Batteriet har 4 kanoner, ikke sant? Så lenge det ikke er krig, må det greie seg med 2 av dem i stillingen på Framnes-ryggen. De 2 andre kan kaptein Kleppe kjøre ned på maskinverkstedet hos oss, og så skal vi smøre og stille dem!»

Og dette ble gjort.

Slik gikk det til at senere all- tid 2 av batteriets kanoner stod på maskinverkstedet til dokto- rering. — Det ble slutt på rus- ten.

Malmbolaget sørget for det. Det velsignede Malmbolaget.

Hva nå angår skyting med håndvåpen og automatvåpen, så ble all denne skytingen avviklet på Narvik Skytterlags bane for alle de avdelingene som lå i Narvik. — Skytterlaget var meget forståelsesfullt og hjelpsomt. På første henvendelse stillet det banen til disposisjon.

Det er kanskje noen som har interesse av å høre hva land- vernspionerene holdt på med?

De bygget blokkhus. De gjorde mere enn å holde på med anleggene på Fagernes og

Forts. side 6.

Dødsdans i Prag

En roman om pragerrevolusjonens dager
i 1945

«La oss altså skåle for Deres datter,» sier overlegen og hever glasset. «Hvilket navn vil De gi henne i dåpen?»

«I dåpen? Vi sovjetmennesker døper ikke barna våre. Vi tror ikke på Gud.»

«Akkurat som naziene altså. De sier riktignok at De tror på Gud — —»

Som en furie feier Nina glassene av bordet. «Hva er det De sier? Våger De å sammenligne de herlige sovjetmennesker med de germanske mordere? Det skal De komme til å svare for! Doktor, kall på revolusjonsgardistene og la ham arrestere! Straks!»

Kvinnene løper forferdet ut, bare den høysvangre blir sittende. Skjelvende med ansiktet fortrukket av smerte, med pannen våt av svette. En pleierske bøyer seg ned mot henne og spør om noe. Svaret er noen uartikulerte lyder.

Dette er et nytt objekt for Ninas ubeherskede raseri. «Der — tyskeren er her fremdeles! Ut med deg, din tøs! Våre russiske barn ble massakrert i tusenvis av de tyske barbarer, og så tror du at du skal bringe ditt uekte barn til verden her?»

Hun griper krystallvasen og kaster den i retning av den svangre kvinne. Vasen splintres i vegg, stykker farer til alle kanter. Pleierskene sleper den svangre kvinne ut, værelseslegen tenner seg i den alminnelige forvirring en strengt forbudt sigarett, mens overlegen sammensunken og fortvilet blir sittende på stolen. En pleierske vinker opphisset borte fra døren, hun vil snakke med overlegen. Værelseslegen trekker bare på skuldrene og da hun ikke vil gå, slentrer han langsomt bort til henne. Imens raser Nina videre. Hun siterer parolen fra prager- kringkasteren: ingen må under dødsstraff gi en tysker så meget

som et glass vann, ikke tak over hodet, ikke legehjelp, og krever arrestasjon av alle i sanatoriet hvis ikke den tyske kvinne straks blir bragt bort.

«God morgen, Nina, min engel!» lyder det muntert fra døren. «Hvorfor spiller du djevel igjen? Nå, hvorfor ser du så sint på meg? Liker du kanskje ikke den skitne skjorten og den krøllete dressen? Men nybarbert er jeg, du kan rolig gi meg et kyss. Jeg har også skylt munnen. God dag, herr overlege! De er dødstrøtt, hva? Det er jeg også. Det er revolusjonen som gjør det, selv om man ikke er med på den blir man dødstrøtt, eller kanskje nettopp derfor. Jeg ser at det serveres konjakk hos Dem. Spiller ingen rolle, det gode filtbelegg har reddet livet for flaskene. Altså, kjæreste, hva har du prestert? En datter eller en sønn?»

Den spente atmosfære er forsvunnet. Pleierskene ordner med de mishandlede frokostbord, skårene blir feiet sammen, værelses- legen, har påny satt seg og det lykkes til og med overlegen å smile. Nina sitter som en nådig dronning der, hennes mann som en pasje på gulvet ved hennes føtter. Hun lar hånden sin kysse av ham og nipper til glasset sitt. Legene og pleierskene er beroliget, men hennes mann kjenner henne bedre. Hun samler krefter til et nytt angrep.

«Hvor har du vært så lenge?» spør hun furtende.

«Hvor jeg har vært? Jeg har naturligvis sovet.»

«Hjemme?»

«Nesten hjemme. I bilen min.»

«Har du kjempet?»

«Ja i høy grad. Til og med i søvne. Med maur nemlig. Plutse-

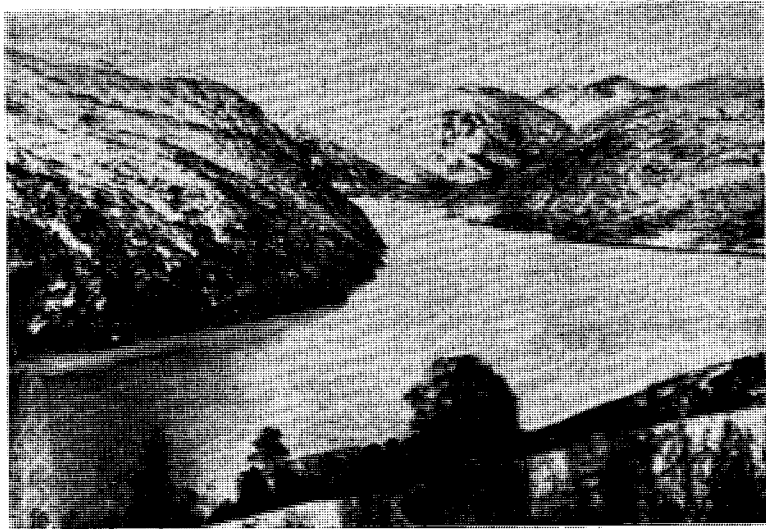
lig var de der i bilen — —»

«Har du skutt mange?»

«Man skyter ikke på maur, kjæ-

reste. Det er fullstendig tilstrek-

(Forts. side 6.)

Hvorledes forestiller egentlig divisjonen seg ferdse- len på Ofotfjorden?

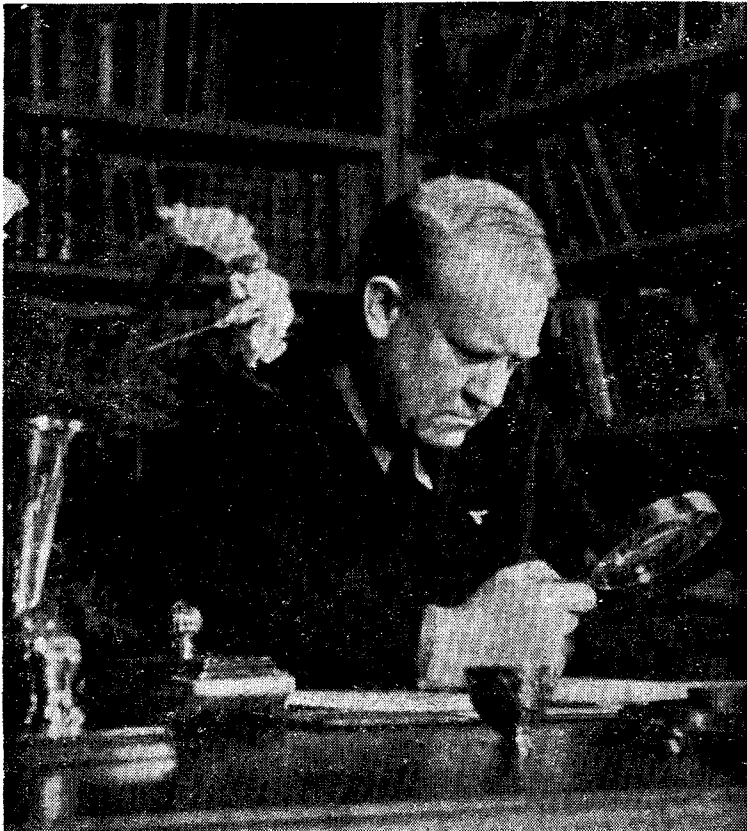

Det velsignede Malmbolaget! Malmkaien

O.K.:

Quislings lære og politikk

I. Det nordiske prinsipp

For over 20 år siden satte Quisling opp et program for en fedrelandenes verden.

Programmet er i den grad i samsvar med verdensutviklingen at det virker rent profetisk.

Quisling tilstreber i sitt program det han kaller et Stornordisk verdenssamband.

Jeg vil her sitere enkelte punkter og enkelte sitater som kan tjene som rettesnor for Nordisk Samling.

(Tatt fra tidsskriftet «Stornordisk Samband» juli 1938 og «Russland og vi», samt fra en tale Quisling holdt i Colosseum 5. sept. 1941).

1. Den dekadente liberalismen og dens ætling og arvtager marxismen er i sin brodd rettet mot de nasjonale folkesamfund, i første rekke mot de nordiske. Bevisst eller ubevisst er det en politikk hvis mål er å bryte ned folkenes nasjonale organisasjon for å virkeliggjøre den internasjonale verdensrepublikk. Da går folkenes indre samhold tapt. De blir et bytte for det folk (Israel) som i motsetning til alle andre nasjoner lever spredt over hele jorden — og nettopp derfor trenger en slik ordening for å kunne utøve sitt lidenskapelig tilstrebt verdensherredømme, som er deres nasjonalisme, — og imperialismen.

I en samtale med den franske ambassadør Saint Aulaire, gjengitt i denne bok: «Genf mot freden», Paris 1936, har en jødisk finansfyrste uttalt dette: «Israel er en nasjon sammensatt av elementer i alle land. Vi er et folkenes forbund som forener alle de andre folk. Det er det som kvalifiserer oss til å samle dem alle omkring oss (og

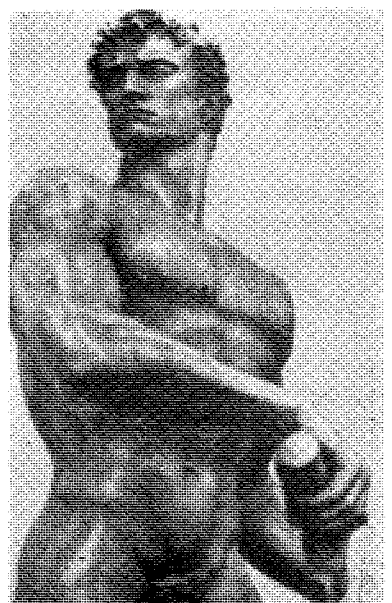
under oss). Israel er mikrokosmos og kimen til det kommende verdensrike.»

2. Verdensbolsjevismen er et internasjonalt historisk utviklingsfenomen og ikke en tilfeldig russisk episode. Den vil fortsette sitt arbeid i verden, selv om det bryter sammen i Russland.

3. Vi krever Norges utmeldelse av det nuværende falske Folkeforbund (les falske Forente Nasjoner) som ikke er annet enn en krigsallianse, hvor det bare er altfor tydelig at Norge ikke har noen innflytelse på de skjebnesvangre avgjørelser som vi stilles overfor.

Den kollektive fredssikring som man påberoper seg, er uten annen realitet enn den at den innebærer en god sjanse for å lage en verdenskrig ut av en lokal konflikt.

Vi krever derfor sterk og ubetinget hevdelse av Norges nøytralitet og at nøytraliteten

og landets fred sikres ved at forsvaret styrkes hurtig og effektivt.

4. Veien til den organiserte menneskehet går gjennom forening av den store nordiske folke-ætt i en blokkdannelse, som også har til mål å trekke andre land og maktgrupper inn i dette nordiske system.

Med denne betoning av det nordiske skjebnefellesskap må vi ikke underkjenne andres betydning og innsats eller det felles menneskelige. I særdeleshet må vi ikke undervurdere betydningen av det alminnelige europeiske og universelle samarbeid.

Men dette mellomfolkelige fellesskap må bygge på nasjonalstatens grunn. Det må skapes av de nasjonale folkereisninger i Europa og verden over, og ikke som liberalistiske og marxistiske forsøksprodukter som Folkeforbundet, Pan-Europa og Sovjetveldet, kjernen i verdens-sovjetrepublikken.

Livets historie viser at all utvikling beror på forening av frihet og forskjell med fellesskap og organisasjon. Universalmonarkiene, verdensrepublikkene ender i anarki og oppløsning.

En enkelt nasjons hegemoni er til forderv for de andre og for den selv. En babelsk blanding av alle nasjoner og raser slik som liberalismen og marxismen tilstreber ødelegger hver enkelt egenart og verd. Avsondring og ren utvikling fremgår den sanne harmoni. Det er historiens og livets lære. Menneskehetens organiske formningsvilje er rettet på det nasjonale og på samvirke av nasjonale enheter.

Alle de internasjonale institusjoner, som er fremgått av liberalismen og marxismen, har derfor også forfeilet sin påståtte oppgave, som skulle være å sikre forståelse mellom folkene og fremme deres utvikling.

5. Det er derfor påtrengende nødvendig likeoverfor de forfeilede liberalistiske forbundsidéer og likeoverfor den internasjonale marxisme å skape et nytt folkenes fellesskap av europeisk og verdensomfattende karakter, bygget på de nye idéer for samfundenes ordening, som i første rekke handler ut fra hensynet til de åndelige og nasjonale verdier.

6. Nasjonal folkereisning er fåfengt dersom vi ikke tenner liv i den norrøne ånd igjen og bygger på et åndelig og ansvarsbevisst livssyn.

Ingen framgang er tenkelig uten vi holder det nordiske blod vedlike, og tar vi ikke vare på vårt særpreg, mister vi det og går mot nasjonal utslettelse.

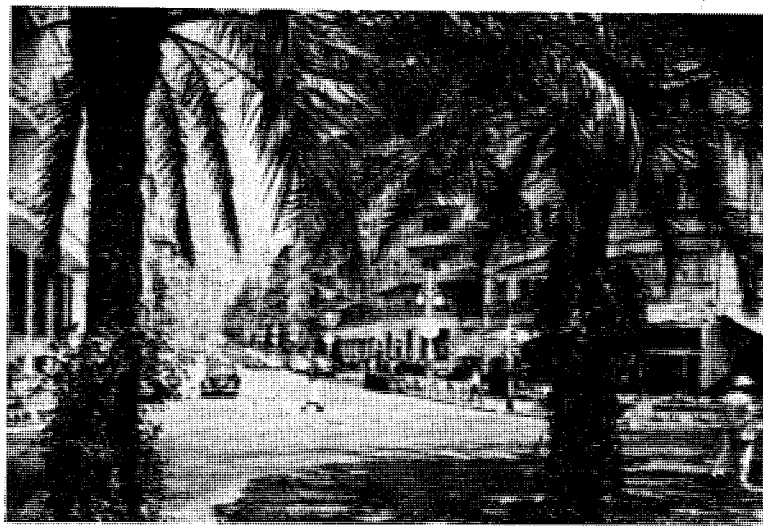
Denne tanke at et nordisk folk bare kan gjenreises ved at

(Forts. side 7)

Lektor Ph. Bing:

SOL OG SOMMER OM VINTEREN

Spaniabrev til FOLK OG LAND:

La Rambla, Alicante hovedgate

Herr redaktør!

Mens jeg i mitt forrige brev her fra Alicante vesentlig fortalte om byens badestrand (Playa del Postiguet) og strandpromenaden (La Explanada), skal jeg i dag komme litt nærmere inn på stedets klimatiske forhold m. v. — Først må vi ta i betraktning at vi her befinner oss forholdsvis langt syd, nemlig litt ovenfor 38. nordlige breddegrad. Tar vi en titt på Europa-kartet, så ser vi at byen ligger så noenlunde på linje med Palermo, Sicilias hovedstad. Man kan f. eks. ta en båt herfra om kvelden og være i Afrika (Alger) om morgenen. Det samme gjelder i parentes sagt også Mallorca, som vi har en del lenger mot nord. Denne sydlige beliggenhet forklarer altså den store mengde med palmetrær i Alicante og omegn. Det dreier seg da gjerne om daddelpalmer. Bananer dyrkes ikke her; de trenger mer varme, og da må man enda lenger syd. Derimot kan man i omegnen se bomullsmarker, og likeledes marker med mais, skjønt det ikke er så svært mye av disse vekster. Jeg har inntrykk av at det bøndene her omkring mest konsentrerer seg om, er druer, meloner, tomater og mandler. Således har vi i Alicante en egen spesialitet i mandelkaker, de såkalte turrones, som er meget yndet av folk som liker søte saker.

Mens man omkring Valencia og Murcia, byer som ikke ligger så langt vekk, kan se uhyre vidder med appelsin- og sitrontrær, er det på grunn av den knappe nedbør ikke meget av det her. Vi kan dog se appelsintrær med moden frukt på, — når tiden er der, — i Alicante parkanlegg og ellers. Men dette skyldes vanning; for staden får rikelig med vann oppe fra fjellene lenger inne fra kysten, og det godt vann. Jeg for min del har også drukket det ukokt til alle tider av året uten å ta skade av det. For øvrig advares det jo imot vannet i Syden, vet jeg.

Når jeg likevel er inne på spørsmålet «vann», må jeg nevne at mens Alicante er begunstiget med rikelig sol, så er det derimot svært lite med regn. Klimaet er meget tørt, hvilket jo også har sine fordeler for stedet, særlig turistmessig sett. Ifølge en statistikk er det 318 solskinnsdager i året, og det sier ikke så lite. At folk føler seg vel her — i særdeleshet vi fra det kalde og ofte regnfulle Nord, er det ikke så rart i. Selv fra andre deler av Spania kommer det mange hit for å tilbringe en kortere eller lengere tid, efter som de har råd og anledning til det. Om sommeren er det bl. a. stort innrykk av folk fra Madrid, for da er det altfor hett der og fris-

(Forts. side 8)

Korset for de falne

USA fikk liten glede - Fru Styren mot staten-

(Forts. fra s. 2)

til nytt rettsmøte, men dette fritar ikke påtalemyndigheten for kritikk for at den ikke holdt sig ajour med fru Styrens tilstand.»

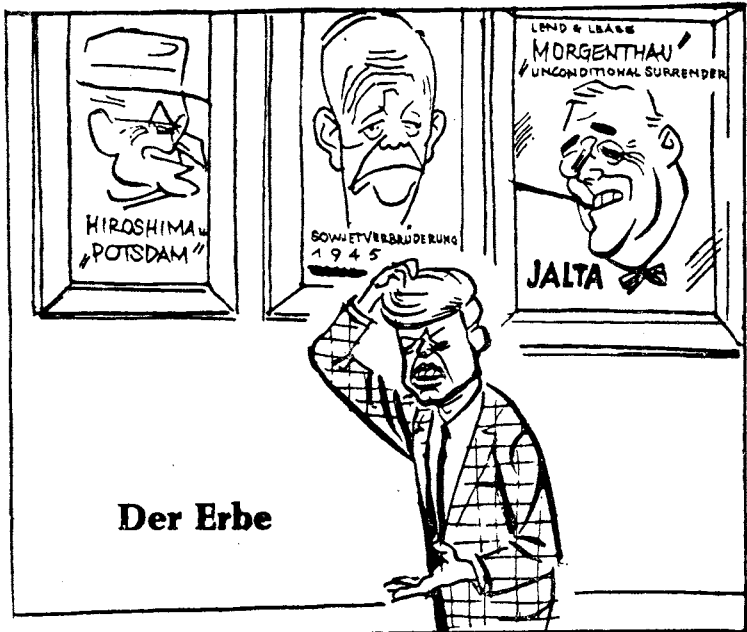
— «Lagdommerne Jabren og Boberg bemerker at fengselslegen synes å ha vært noe passiv også i tiden etter at hun mottok reservelege Poulssons brev av 12.11 1946, hvori det som foran nevnt ble meddelt at Ullevål sykehus helt ikke ville ha mer befattning med fru Styren. Det synes på det tidspunkt å ha vært grunn til for fengselslegen å ta opp spørsmålet om løslatelse med fengselsdirektøren og/eller påtalemyndigheten. Dette ville muligens ha resultert i en noe tidligere løslatelse, men neppe hatt noen betydning for den senere invaliditet...»

Lagmannsretten finner *enstemmig* at fru Styren må antas å ha hatt fyldestgjørende grunn til å prøve saken i første instans, og at hun derfor bør fritas for å betale saksomkostninger for byretten. Lagmannsrettens flertall *Jabren og Boberg* — finner at fru Styren bør fritas for å betale omkostninger også for lagmannsretten, jevnfør Tl. § 180 første ledd i.f. — Det foreligger etter flertallets mening særegne omstendigheter, og det er først for lagmannsretten — ved de sakkyn-diges uttalelser — blitt på det rene at *fru Styrens invaliditet skyldes den langvarige varetekt.* (Uthevet her.)

Når jeg både i byrett og lagmannsrett har bistått fru Styren — skyldes dette ikke bare min beundring for hennes dyktig førte årelange kamp for grunnleggende rettsprinsipper — men også at hennes sak er vesentlig når det gjelder belysning av individets rettsvern mot samfunnet — statsmakten idag. Når det under det offentlige innesperring av et udømt, politisk upopulært individ forvoldes skade på dette — tilogmed under varetekt som ikke er dekket av rettens fengslingskjennelse — skal den svake enkeltperson uavkortet lide denne skade — eller skal staten søke å lindre. Dette uansett skyld eller ikke skyld hos statens tjenere. Dette spørsmål har ingen av rettene søkt å drøfte ennsi avgjøre.

Cuba for å sette opp atombatterier som kunne skyte Sambandsstatene i grus. Men heldigvis tok Kennedy sine forholdsregler i siste øyeblikk. Men amerikanerne burde grøsse ved tanken på hvorledes det ville gått om Sambandsstatene idag til president hadde hatt den salmesyngende krigshisseren Franklin D. Roosevelt, der betraktet banditten Stalin som sin hjertevenn.

Foreløpig er Statene situasjonens herre når det gjelder Cuba-konflikten. Men det er vel fare for at det kan være ro før en ny storm. *Konrad Sundlo.*

Der Erbe

Kennedy's arv. Er det rart de Gaulle og Europa er mistroiske?

(Forts. fra s. 1)

tære ledelsen ble svinebundet. — Men det ferskeste og mest aktuelle eksempel på amerikansk svikt og kommunistisk forutseenhet er dog Cubas Castro. —

Her har Moskva sett at Cuba ville egne seg utmerket som et sovjetisk brohode under en invasjon i Sambandsstatene. Cubas hersker var imidlertid Batista, der som diktator begikk en rekke tåpeligheter som alle diktatorer, men han var U.S.A.'s venn, konservativ og antikommunistisk. Dette skremte dog ikke herrerne i Moskva, som nu gikk til et mektig undergravingsarbeide av Batista, der ble fremstillet som en kjeltring i motsetning til den elskelige Castro som var demokrat, og folkets venn og som ville gjøre både Cuba og U.S.A. lykkelige om han kom til makten. Det ble naturligvis ikke sagt noe om at han var kommunist og man kan tenke seg det kommunist-smittede amerikanske administrasjonsapparat hadde en gyl-den tid med blanke dollars fra Moskva og fri anledning til å baktale Batista. —

Den 27.—30. august 1961 konstaterte således Senate International Security Sub.-Committee at Cubas økonomi under Batista var stabil og i eksellent kondisjon. Det ble ennvidere slått fast at Batista-regimet var klart antikommunistisk og pro-amerikansk, men at U.S.A.'s utenriksdepartement bevisst ødela den pro-amerikanske Batista-regjering og erstattet den med kommunisten Castros regime.

Som hovedvitner i den sak som ble reist opptrådte Arthur Gardner som var U.S. ambasadør på Cuba i årene 1953—57 og Earl S. T. Smith, som etterfulgte Gardner og var i stillingen til 1959. Disse to herrers vitneprov gikk ut på at de handlet nøyaktig i overensstemmelse med de fra utenriksdepartementet mottatte ordrer om å «trekke teppet vekk unna benene på Batista» og bane veien for Castro.

Da derfor Castro gikk iland på Cuba, ble alle amerikanske våpenleveringer til Batista stoppet, selv av ammunisjon til våpen som allerede var levert. Like før Castros kup hadde Batista kjøpt og betalt 15 amerikanske fly, men også denne leveransen ble stoppet. —

I mellomtiden hadde Castros medhjelpere i Florida sendt utallige flyladninger geværer og ammunisjon til den kubanske revolusjons hovedkvarter og disse flyene ble hver dag sendt avgårde fra Miami helt åpenlyst. Batista protesterte forbitret over for den amerikanske ambassade i Havana og ambassaden sendte protesten videre til Washington og Utenriksdepartementet, som imidlertid meddelte Batista at han måtte være feil underrettet, da det ikke var noe som tydet på våpensendinger til Castro. —

Så kom da denne til makten og nasjonale kubanske krefter søkte å organisere motstand mot kommunistregimet og prøvde å få våpen og ammunisjon over fra Florida. Men denne gang grep utenriksdepartementet inn mot «våpensmuglingen» og sørget for at den ble stoppet.

Som det sees var Castro en tid både Sambandsstatenes adoptivbarn og kjælebarn, og da utakk er verdens lønn, inviterte han straks Sovjet over til

General Walter

Världsdramaets mekanik

avslöjas i

«VÄRLDSKULTURER»

Av ELOF ERIKSSON

Pressröster:

Ingemar Donar i Fria Ord: «En världs historia — att bindas i evighetsband — är Elof Erikssons «VÄRLDSKULTURER», Nationens Förlag. Likt en jättelik bulldocer röjer den för ljus och kultur i en djungel, som solen ej på årtusenden kunnat genomtränga... Sprid denna bok på många många händer — innan den försvinner.»

Dr. Ivar Harrie i Expressen: «Boken vill visa hur de höga indoariska idealen hotas av den på förstörelse och världserövring inriktade materialismen som tagit sig uttryck i judendomen... Den publiceras i mycket vårdad utstyrelse och salubjudes till ett mycket lågt bokhandelspris.»

VÄRLDSKULTURER levereras mot insändande av kostnadsbeloppet, kr. 20:— i svensk valuta till

NATIONENS FÖRLAG
Fack Stockholm 10.

Dødsdans i Prag

(Forts. fra side 4)

kelig å ta skjorten av og — —

«Jeg kjører med deg nå. Jeg vil se revolusjonen.»

«Du kan se revolusjonen fra vinduet i værelset ditt. Vakre barrikader, nette geværer — —»

«Jeg vil kjøre med deg og kjempe!»

«Du kan ikke kjøre med meg, bilen min er full av kjempere. Kom, vi tar flasken og går til værelset ditt!»

«Godt, men først må den tyske kvinne arreteres!»

«Hvilken tysk kvinne?»

«Den svangre tyske kvinne. Ikke et sekund til skal hun få bli her! Krepere skal hun på gaten! Våre russiske barn har også kreper! Tusener, hundretusener! Intet tysk barn skal få leve! Av barn blir det voksne, og av tyske barn blir det igjen mordere!»

«Og hva ville jeg være hvis jeg lot den svangre kvinne krepere på gaten, slik som du uttrykker deg så fornemt? Dessuten har jeg ikke noe å si her. Det som skal skje her gir bare sjefslegen ordre om.»

Sjefslegen, som er oppmuntret av mennens tilstedeværelse, nikker enig. Den lille bevegelse har avgjort hans skjebne. Som en vanvittig styrter Nina ut, smeller døren igjen etter seg og vrir nøklen om. Nøyaktig slik har hun gjort hver gang hjemme når hun ville hindre sin mann i å gå ut. Det var bare en mekanisk handling uten baktanker, hennes mann bare ler av det. Han vil nettopp si en vits da det lyder et dyrisk skrik på gangen. Flere forferdede skrik følger etter — med et sprang er mannen ved døren, slår glassruten istykker med hånden, stikker hånden gjennom den og vrir nøklen tilbake. Ved siden av trappen, som er belagt med et hvitt teppe trenger pleierskene seg sammen. Der nede på gulvet ligger noe grønt. Hvorledes det egentlig gikk for seg kan ingen riktig si. Den svangre kvinne ble nettopp ført til undersøkelsesrommet da Nina viste seg på gangen. Om hun støt sammen med henne ufrivillig eller om hun gjorde det med vilje kan ingen si. Sikkert er det bare at den svangre falt overende på ryggen, veltet to ganger rundt i trappen og ble liggende nedenfor den på det harde gulvet. Det bløte teppe tok riktignok noe av for støtet, dog er hennes tilstand mere

enn betenkelig, det ser sjefslegen straks.

Alt annet skjer lynsnart. Nina får telefonen revet ut av hånden av sin mann, han løfter henne opp og bærer henne inn i det første og beste værelse. Det er strykerummet, hele berg av omhyggelig sammenlagte lakener ligger i hyllene. Uten å slippe Nina, river han med en hånd en hop med lintøy ned, skyver den fra hverandre med foten slik at det dannes et primitivt leie og legger sin frue ned på det. Hendene hennes holder han imidlertid fremdeles fast. «Lukk døren,» brøler han. En eller annen slår hurtig døren igjen. Det lykkes Nina å bite ham i hånden, men kreftene hennes gir langsomt etter. «Slipp meg,» stønner hun utmattet.

Narvik —

(Forts. fra s. 4)

Framnes. De arbeidet også på sydsiden av havna, på Ankenes-siden, like ved kirken, dessuten med anlegg i sjøkanten på byens vest- og nordside: Kvitvik, Lillevik, Vassvik og Taraldvik. Pioneerene hadde nok å gjøre. Men de eneste anleggene de ble ferdige med var blokkhusene på Fagernes og Framnes, og så blokkhuset ved Norddalsbroen. Men dette siste var uten interesse for spørsmålet om forsvar av Narvik mot angrep som kom inn fjorden.

Jeg holdt på å glemme kanonen. Narviks kanon. Den stod ute på Framnesodden.

Den hadde det bare bra. Stille og rolig, når unntatt et par ganger den ble kjørt opp til Sildvik for å drive øvelsesskyting mot berget på den andre siden av Rombakksbotn.

Kanonbetjeningen fikk derimot ikke anledning til å prøve noen skudd utover fjorden, der hvor i tilfelle angrepene ville komme.

Det gjaldt jo for denne kanonen som for luftvernsbatteriet: Krigsmessig skarpskyting utover fjorden kunne divisjonen ikke tillate, da skytingen ville komme til å virke hemmende på skipstrafikken.

Slik forberedte vi oss altså til 9. april.

NORDISK LANDSKAP:

Bohuslän förr och nu

I «Bohusläns Folkbl.» hämtar vi:

Varje kultur bygger på både andlig och materiell grund. Om man vill veta något om ett landskap i gången tid, gäller det således att söka sig fram på olika vägar. Fornminnen kan faktiskt ge oss en ganska klar bild av landskapets ansikte i det förflutna. Förfädernas materiella liv har inte alltid lämnat mycket av varaktiga minnen efter sig. Årtusendens väder och vind, årtusendens arbete med jord och skog har förintat mycket. Det som bäst motstått tidens förstörelsekrefter är sådant som hör samman med de föreställningar förfäderna hade om liv och död, om de gåtfulla makter, som utanför människan bestämde och regerade. Inte bara över hennes eget öde utan också över värme och köld, torka och regn, missväxt och god skörd.

Bohuslän är en av vårt lands allra tidigast befolkade bygder. Redan i de avlägsna tider, då stora delar av nuvarande Mellansverige låg nedsänkta under havsytan, sökte sig människor upp till Västerhavets öar och skär. När landet efter den väldiga landisens avsmältning höjde sig ur havet — då invandrade genast människan för att annektera ny mark. Talrika fynd av redskap och vapen vittnar därom. Det var en strävsam och krävande tillvaro som väntade dessa nybyggare. Landet var ogästvänligt. Från havet fick de hämta sin föda och det är ganska självklart att de första bohusläningarna var fiskare. Många var de säkerligen inte från början, men alltefter som århundradena gick ökade befolkningen. — Människorna fick tid över för annat än de dagliga konsumtionsbehoven. De blev ett folk med sinne för tradition och vördnad för fäderna. Om den saken vittnar de ståtliga minnesmärken de rest över sina döda, de mest markanta fornminnena ute på den bohuslänska landsbygden. Om hur de levde sitt liv vet vi däremot föga.

Den äldsta gravformen, de s. k. dösaarna, finns i vårt land främst i Bohuslän. De finns från Skår i Torsby socken i söder upp till Dynekilen i Skee i norr och allra tätast är de representerade ute på Orust. Dessa dösar vittnar på sitt sätt om människotankens strömkantring från det materiella till det andliga. De vittnar om den gryende civilisationen. Man hade börjat räkna med människan som någonting bland de levande. Döden betecknade icke slutet utan livet fortsatte i evighet.

Så gick tiden. Stenåldern, bronsåldern, järnåldern — det är våra schematiskt betecknade tidsepoker, som var för sig inrymmer långa intervaller. Människan var med och arbetade och utvecklade bygden, som långsamt förvandlades till ett

Mollösunds hembygdsvänners stoltbet: Den gamla väderværnen. Værnen är «Mollösundsforeningens» museum

kulturlandskap. En del av mödornas resultat trotsade årtusenden och kan avläsas av den moderne forskaren. Men det mesta är och förblir borta.

Förekomsten av fornminnen i Bohuslän har något att säga envar. De vittnar om förfädernas religion, deras tro, vördnad för fäderna och hövdingesinne. De är det synliga beviset för band, som binder sekler och generationer samman, beviset för gammal odalrätt, där människor sått och skördat, jagat och fiskat under årtusenden. Och livet går vidare. Det moderna Bohuslän är olik förfädernas — fyllt av utvecklingsiver men också av framtidsperspektiv, som skapar undran. Gårdarna, de små socknarna, det som förr var den gamla bygdens kärna — ingenting är längre statiskt. Det är inte längre stabilitet utan föränderlighet som präglar bygden. Ungdomens horisontlinje begränsas inte längre av bygdens bergsstråk eller vatten och ingen hemmens patriarkalism binder längre de unga vid föräldrarnas yrke eller näringsfång.

Men ändå: Bohuslän är ett framtidsland! Ett nytt landskap reser sig ur de marker, som vissnar ner. Men det är ett annat Bohuslän med en annan ekonomisk geografi än det gamla fiske-, sten- och småbrukslandskapet. Uppgiften för dem som skall bygga detta nya samhälle vid Västerhavet är otvivelaktigt gigantisk. På sätt och vis lika krävande som förfädernas första försök att i Bohuslän skapa ett samhälle, en existensform. Tillvaron är nämligen dynamisk — både då och kanske framförallt nu.

Svenne.

Daglig friske blomster

SYNNOVELIE

Blomsterforretning

Kranser til alle priser

Frognerveien 30, Oslo

Tlf. 44 22 30

Till Kampopposition för sanning och rätt

Klarläggande fakta inför bortsopandet av klav- och slavbindande falska läror

Allt tyder på sammanbrotts-lavinens slutspurt. Människoslåktets öde avgöres för tusentals år framåt. Kampen gäller absolut *antingen* seger för världsmakten med åtföljande fulltonigt slaveri eller sannings och sunt förnufts seger.

Vid årets början anropa de äkta kämparna ganska förgäves om penninghjälp till sina tidningar och partigrupper.

NAMI lärde sig nästan genast efter sin oppositions start (maj 1939) att människorna — steriliserade av många tusen års spridande av falska läror — blott kunde väckas till intensiv kamp mot penningsavguderiet i Mammons tjänst genom samtidig totalinflation all världen runt. Penninglekarnas förbannelse måste hårdfört inläras.

Just nu publiceras överallt 1963 års budgeter, vilka visa hur de styrande sakna alla begrepp om hur länders och folks äkta ekonomi bör och kan skapas.

Den sanna oppositionen måste nu — när inflationseffekten åstadkommer att människorna fasthålla vid sina slantar såsom voro de de räddande halmstråna i värdelöshetens dystrask — lära sig att själva söka hoptjäna de kampmedel som behövas för deras offerviljas oppositionskamp.

De måste än intensivare än de hittills kunnat, vara medvetna om att den hårdföra kampen framförallt gäller framtidens samhälle — där det mesta av härskande samtids demokratiska diktaturförbannelse måste tillhöra ett passerat sorgligt historiskt tidsskede.

God ledning är motsatsen till osund frihet utan ansvar. All sann och äkta opposition har alltfört att kämpa mot förföljelse och hat, medan den «opposition», som mer el. mindre direkt underordnar sig härskande makter (trots deras skenbara motåtgärder) åtnjuter gynnsammare arbetsvillkor.

Bedöm all opposition ur denna synvinkel och det blir relativt lätt att särskilja de mera positiva företeelserna från de som tyckas mer el. mindre direkt samarbeta med storfinnans + bakgrund i Mammons-avguderiets intresse.

Händelserna efter första världskriget bekräfta att Hitler var på väg till många samhälls-problems lösning, alltmedan få av hans landsmän förstodo hans idéer och många av hans medhjälpare som t.ex. Schacht till slut blevo hans fienders bästa medhjälpare.

Vi kunna blott segra, när vi kunna levandegöra för våra medmänniskor att penningar absolut ej är kapital, utan allena bör vara en praktisk och hårdig tjänare.

Stockholm den 12. jan. 1963.

Erbard Fliesberg.

Quislings lære -

(Forts. fra side 5)

det bygger en ny stat i de former vår tid trenger, og på det dobbelte grunnlag av folkeætt og åndelig livssyn, den såkalte nordiske tanke, er voksende i utbredelse og innflytelse.

7. Under disse omstendigheter er det jeg mener at tiden for oss er kommet til å gå inn for å fremme kulturelt, økonomisk og politisk samarbeid mellom de nordiske folk og andre med nordisk lynne verden over med tre mål for øye:

1. å skape en mellomfolkelig stornordisk bevegelse.

2. å danne et Stor-Nordisk Folkesamband.

3. virksomt å delta i verdens organisasjon og fredelige utvikling og sikre vårt eget lands plass og innsats under de omveltninger og nydannelser som nu pågår.

Det vil også forstås at det stornordiske samarbeid er i virkeligheten en forutsetning for en videre utdypning av samarbeidet mellom de nordiske stater i engere forstand Norge, Sverige, Danmark, Finland og de norrøne øyer i Norskehavet.

Det er også ønskelig at Norden inngår som en naturlig gruppe i det nordiske verdenssamarbeid.

8. Når de krefter som arbeider på vår nasjonale ødeleggelse er internasjonalt organisert, må vi også møte dem med en organisasjon, hvis mål peker ut over det nasjonale. En fullt effektiv slik organisasjon kan vi bare bygge på det felles livsgrunnlag for våre folkesamfund: det nordiske prinsipp.

Det nordiske prinsippets åndelige kraft er derfor også sterkere og dypere enn det marxistiske livssyn som truer vår folkeætt og sivilisasjon med undergang. Det er i virkeligheten vårt egentlige nasjonale prinsipp som vi må holde fast og virkeliggjøre med ubønnhørlig konsekvens.

Jeg mener også at når vi erkjenner de dype sannheter i det historiske forgangne og historisk bestående, og ser de store ting som folk av nordisk rase har utrettet for verdensutviklingen helt fra historiens begynnelse inntil denne dag, da de står kraftig som aldri før. Og vi samtidig er overbevist om at det er guddommens vilje som åpenbarer seg i verdenshistoriens utviklingsgang, så må vi også uten å underkjenne andres betydning og innsats, ha lov til å tro på de nordiske folks fortsatte historiske og guddommelige misjon i verden.

Som i tidligere tider må det være vår folkeætts misjon å rydde en foreldt verden vekk og skape en ny verden som kan bringe en videre oppgang for menneskeslekten.

9. Men i denne veldige verdensstrid (mellom det israelske prinsipp og det nordiske prinsipp) er innviklet to andre store historiske utviklingsmomenter av avgjørende betydning.

Det første moment er at vi

lever i en periode, da verdensmakter danner seg på en lignende måte som det før oppstod stormakter.

Amerikas Forente Stater og Russland er etterhånden fra stormakter vokst fram til å bli verdensriker med uhyre landområder og hjelpekilder og hver med en befolkning på langt over 100 millioner mennesker. (skrevet 1941).

Det annet store utviklingsmoment i tiden er kampen mellom den nye verdensanskuelse (Quislings lære) og den gamle verdensanskuelse, på høyre fløy representert ved kapitalismen og demokratiet, og på venstre fløy representert ved marxismen og bolsjevismen (Israels lære).

10. Quisling skriver i «Russland og Vi» 1932:

Hvis Stalin skulle bli styrtet eller forsvinne, og høyre-opposisjonen komme til makten, så ville også den russiske revolusjon ha nådd sitt vendepunkt og begynne å bevege seg langsomt, og gjennom mange kriser, oppover igjen til normale forhold. De (Russlands bønder) vil gjenopprette av privat eiendomsrett, individuelt jordbruk, fritt kjøp og salg av jord og produkter, fritt kooperativt samarbeid.

Sannsynligvis vil også følge industriens overgang igjen fra staten til private hender, dels som konsesjoner, dels til eie.

Den oppgave å gjenvinne Russland for den alminnelige sivilisasjon, er den største politiske og kulturelle oppgave i verden i vår tid. Men dens løsning avhenger først og fremst av utviklingen i Russland selv.

*

Konklusjonen på dette må bli: at vi føler oss moralsk forpliktet til å motarbeide en israelsk verden, og setter våre evner og vår offervilje inn på å arbeide for skapelsen av to store nordisk betonte verdensriker som lever i fredelig samarbeid med hverandre, og som tillater blokkdannelser og regionale statssammenslutninger av andre nordiske og ikke-nordiske folkeslag med det mål å danne en nordisk ledet fedrelandenes verden.

Først en gang i fremtiden når Amerika er svekket av en stadig tiltagende farvet folketilvekst, og Russland er redusert i kampene mot Kina, kan Tyskland samles. Og sammen med Tyskland kan hele Europa samles. Et samlet Europa vil igjen kunne samle hele verden, og vi vil få *En* verden ledet av Det nordiske prinsipp, og Berlin kan da bli verdens hovedstad. —

Quisling skriver i «Russland og Vi»: «Ligger ikke menneskenes mål her på jorden i dette å virkeliggjøre i menneskehetens enhet åndens herredømme?

O. K.

Averter i «Folk og Land»

Sol og sommer —

(Forts. fra s. 5)

kere her ved havet. Og om vinteren kommer mange fra Madrid og landets nordligere strøk, fordi det der er for kaldt. Interessant er den sterke konkurransen mellom Málaga og Alicante om hvilken by er «den beste». Det viser seg at når det gjelder den daglige maksimumstemperatur for hele Spania, står de avvekslende på topp — Málaga muligens mer; men Málaga har mer regn enn her. Det er liksom regnskyene driver over. Det kan ofte regne i nærheten, f. eks. i Elche og i Benidorm — med en avstand på henholdsvis 2 og 5 mil — uten at det kommer en dråpe hit. Under den store flomkatastrofen i Barcelonas omegn i høst merket vi svært lite til uværet; det var bare noen voldsomme regnskyll av kort varighet i forbindelse med tordenvær. Men det ble ved den leilighet meldt om et forrykende vær med regn og oversvømmelser bl. a. i Elche og flere steder innover landet her samt på Mallorca.

Det er spesielt den milde vinteren Alicante berømmes for, og vi blir derfor nødt til å ta en liten titt på varmegradene. På nevnte tid av året er det oftest i maksimum dagstemperatur 13, 14, 15 grader i skyggen. I solstaken nede på playen (badestranden) kan det på lune steder være oppe i 24—25 grader, og det er ikke vanskelig å få seg litt brunfarge. Om natten går vi oftest ned i ca. 10 grader, med enkelte «topper» av lavtemperatur, f. eks. 6 og 3 grader. Så langt ned som til kuldegrader pleier man ikke å komme, og etter hva folk sier har det aldri vært sne i gatene. Selve vinteren er kort. Man kan regne en 2—3 måneder (desember — mars); i år var det ekstraordinært, idet man måtte ta april med. Det er visstnok mye sol i den tiden også, men vinden kan virke temmelig sur. I sammenligning med Norge blir det nærmest å kalle det for en slags mellomting mellom vår og sommer, med enkelte varmere perioder inn imellom. Men vel å merke: turistene fryser her nede! Ikke midt på dagen, men utover ettermiddagen og natten. Da bør man kle seg litt bedre, f. eks. med noe lett yttertøy, og om natten trenger man varmere tepper. Dyner brukes jo ikke. Husene her syd — nesten bare mur — er bygd med sommeren og varmen for øye. Selv nye hus er derfor gjerne kjølige og trekkfulle på den «kalde» tiden, og vanlige ovner i vår forstand til å varme opp rommene med, har man som oftest ikke. Sentralvarme er det i enkelte nyere hus; men forholdsvis dyrt faller det, så det har ikke noe for seg — også av den grunn at det ikke er noe å bry seg med for den korte tiden. Om kveldene hjelper den alminnelige, jevne spanier seg ofte med et bord med et varmebeleg, såkalt lumbre, under. Bordet er stort og rundt og dekket med et bordteppe som hele veien når ned til gulvet. Mellom bordbenene går det en list til å sette føttene på. Bekkenet fylles med glør, delvis dekket

med aske, og rommet under tepetet kan således i timevis holde seg godt og varmt. De som sitter omkring, plaserer seg slik at de får partiet fra føttene og til ovenfor knærne inn under tepetet. De holder seg da forholdsvis varme, og praten kan gå livlig rundt bordet. Dette er altså mest i de private hjem. Turistene er ofte ikke oppmerksomme på dette at forskjellen mellom dag og natt konstant er nokså stor. Når de derfor havner på et sted, hotell, pensjonat o. l. uten oppvarmingsmuligheter, så er de straks ille ute. Folk som kommer på vinteren, bør være godt underkledd og ha med seg noe varmt tøy, f. eks. gensere, golfjakker og et lett ytterplagg. Jeg skal sette opp noen temperaturer m. v. for i år, som jeg har notert og som jeg tror kan ha interesse: 4. januar: 14,5 grader i havet, 24 grader i solen, 5. april: 17 grader i vannet, 40 grader i solen, 23. april: 19 grader i vannet, 30. juni: 26 grader i sjø, 43 grader i sol, 11. juli: 22,5 grader i vannkranene i vår leilighet, 2. oktober: 30 grader i skyggen, maksimum for Spania, 20. oktober: 22 grader i vannet, 26 i skyggen, maksimum for Spania, 14,2 grader minimum på natten, og endelig var det den 28. oktober 9,39 timer med sol, den 19. november 9,27 soltjimer.

Dette var mye værprat; men et faktum er det jo at været betyr umåtelig mye for oss mennesker hvor vi enn befinner oss på kloden, og det vil alltid være av interesse å få korrekte opplysninger om det. Jeg vil så i dag til slutt få nevne litt om selve spanierne — om mitt og andres inntrykk av dem. Og jeg vil da med en gang si at inntrykket er meget godt, etter mitt kjennskap til befolkningen i mange land. De er hyggelige, snille og hjelpsomme. Spør du om veien, hender det ofte de går med deg for å se at du kommer riktig frem. Kan du ikke språket, anstrenger de seg for å forstå deg. Står du i en forretning eller på Mercado (torvet) og skal handle, hender det at de omkringstående som har oppfattet hva du vil ha, roper det til kjøpmannen for deg. Blide og smilende er de av naturen, — skjønt mange er fattige og tjener lite. Men det er ikke alltid pengene det kommer an på her i verden. Jeg har sett gutteflokker, nærmest klædt i filler sparke fotball nede på badestranden med en overstrømmende iver og glede. Rikmannssønner kunne ikke ha vært lykkeligere. Liketille er folk og som regel meget ærlige. Fra en forretning løp de etter meg en dag for å gi meg tilbake 5 pesetas som de hadde regnet feil. Noen unntagelser er det jo: enkelte bar-keletere eller selgere som har sett utlendingens rutting med penger, føler seg fristet til å benytte seg av turistenes eventuelt manglende språkkunnskaper og dårlige kjennskap til myntene, til å ta litt for ye. Men i butikkene er prisene faste, og i utstillingsvinduer og -kasser ser man hva varene koster. Jeg vil også fremheve at noe slikt som ungdomskriminalitet, biltyverier og den slags merker man ikke noe til.

DEN FARGEDE ANTIEUROPEISKE BEVEGELSE

Det østerrikske månedsblad «Forum» bragte nylig en artikkel som beskjefteget seg med den antieuropeiske bevegelse i Asia og Afrika. I artikkelen het det bl. a.: «De antieuropeiske bevegelser hos mange av Asias og Afrikas folk finner mere enn noensinne sitt organ i FN —. Før eller senere vil Kina ved hjelp av afro-asiatene rykke inn i FN. Så vil Kina overta ledelsen av den antieuropeiske front. Russernes forsøk på å utgi seg for asiater vil ikke nytte dem. Slagordet «Asia for asiater» vil avløse slagordet «Afrika for afrikanerne». — «Asia for asiater» betyr «Sibir for kineserne!» Også de muhamedanske turkmener vil kreve uavhengighet. Den afro-asiatiske front vil plutselig se sin nye skyteskive i Sovjetsamveldet. England risikerer bare Hongkong, men Russland Sibir. Når Kina først tilhører FN vil der i demokratiets navn sette inn en bevegelse for valg av et verdensparlament. Kinesere og indere vil beherske dette parlament i kraft av sitt innbyggerantall og europeerne, deriblant russerne, og amerikanerne vil komme til å spille det tålmodige mindretalls rolle.»

EKSILPOLSK ENGSTELSE

Når vi er inne på de verdenspolitiske fremtidsperspektiver, kan det også være grunn til å nevne at Londonerkorrespondenten til den eksilpolske dagsavis «Narodowiec» gir uttrykk for den overbevisning at USA er rede til å betale «en viss pris»

Barna blir meget kjærlig, men strengt oppdratt. Foreldrene er meget ømme mot dem; men det skal ikke stort til av usikkerhet eller dårlig opptreden før det vanker en ørefik og i grovere fall noen dask på enden. Dette kan man se overalt på gaten, på badeplassene, i hjemmene. Og de eldre barna holder god «kustus» på de yngre søsken. Et godt samhold i familiene ser man på alle hold. Et pent trekk i denne sunne, naturlige mentalitet som vi her støter på, er hjelpsomheten, som jeg alt har gitt eksempler på, som jeg vil føye til at gamle som unge gjør deg tjenester uten å vente noe igjen. Barn, og også voksne avslår ofte om du vil gi dem noen pesetas for en tjeneste. Samme lovord som jeg gir spanierne her, hører jeg også av andre utlendinger, og det jeg har sett av bl. a. den høflige, kjekke ungdommen virker rent imponerende. Men det er dessverre et spørsmål om dette vil vare ved, for Vestens innflytelse med pengebegjær, niggermusikk og ditto dans m. v. begynner også her så smått å bli merkbar, også til dels blant de yngre, — kanskje til ulykke for dem selv.

November 1962.

BING.

ÅRETS KALDESTE MÅNED

BETYR...
GJENNOMSNITTSTEMPERATUR I CELSIUS
GRADER I JANUAR MÅNED.

STOCKHOLM CA 6 GRADER MINUS	OSLO CA 6 GRADER MINUS
HELSINKI CA 5 GRADER MINUS	LONDON CA 5 GRADER PLUSS
MOSKVA CA 11 GRADER MINUS	NEW YORK CA 1 GRAD MINUS
PARIS CA 2,5 GRADER PLUSS	PEKING CA 5 GRADER MINUS
ROMA CA 7 GRADER PLUSS	TOKIO CA 3 GRADER PLUSS

for en «normalisering av forholdene i Berlin». Hvis dette skjere, så er det fare for at Kreml derefter vil søke å komme til «en ensidig forståelse» med Tyskland. «Hvis tyskerne noensinne skulle bli skuffet over Vesten og kommer til å betrakte forbundet med Vesten som helt nytteløst, så er det tenkelig at de foretar et fortvilelsens skritt, og sovjetrusserne ville gjøre meget for å utnytte en slik stemning. —»

IKKE TIL OFFENTLIG-GJØRELSE!

De memoarer som Eichmann skrev i dødssellen blir ikke offentliggjort. Den israelske ministerpresident Ben Gurion har etter hva det forlyder fra offisielt hold overgitt manuskriptet til sikker forvaring i statsarkivet. Eichmann forfattet i ukene før domfellelsen i sin selle flere hundre sider til rettferdiggjørelse av sin virksomhet i Reichssicherheitshauptamt i Berlin.

ANTISEMITISMEN I USA

Avisene i USA er som kjent meget opptatt av det de kaller rasediskriminering rundt omkring i verden. La oss da se på hvorledes det er i Gods own country. Formannen i den amerikanske B'nai Brith-ordens Anti-Defamation-League, Benjamin Epstein oppgir som resultat av en undersøkelse at jødefiendskapet i USA tiltar. Således nekter 22 % av 1.065 hoteller og moteller i USA og Kanada, samt i Vest-India å ta imot jøder som gjester. En tredjedel av boligkooperativene tar ikke inn jøder i byggeområdene og Bronxville i Westchester har

ingen jøde hittil kunnet få hus.

NA ER TUREN KOMMET TIL VON HASSEL

Efter en anvisning fra Moskva, som kom allerede samme kveld som omdannelsen av den tyske bundesregjering fant sted, ble det i Øst-Berlin dannet en arbeidsgruppe som skal gå i gang med å lage diskriminerende materiale mot den nye forsvarsminister Kai Uwe von Hassel. Resultatene blir nok snart lagt frem, blant annet i de velvillige norske aviser.

10 MÅNEDER FOR HITLERHILSEN!

For fornærmelse mot den israelske stat og Heil Hitler-rop er den 18-årige tyske sjømann Manfred Göttlicher i Haifa dømt til 10 måneders fengsel og en pengestraf på 2.000 israelske pund (ca 30.000 kroner). Hvor gutten skal få pengene fra forlyder det intet om, men vi tviler ikke på at israelerne iallfall får valuta for pengene.

ANNELISE PAROW

TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - v. Lademoen kirke - Voldsmnde

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 43 33

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

Bergs Assuransesbyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiens gt. 1 — Tlf. 44 49 94

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsv. 5, Ø. Ullern

Telefon 55 61 29 - Oslo

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo

Telefon 37 76 96

Boks 32 14

Abonnementspriser

Kr. 36,— pr. år, kr. 18,—

pr halvår i Skandinavia.

Utlandet: Kr. 40,— pr.

år, kr. 20,— pr. halvår.

I nøytralt omslag innen-

lands: Kr. 46,— pr. år,

kr. 23,— pr halvår.

Løssalg kr. 0,85

Annonsepris kr. 0,40 pr.

mm og spalte.

Bruk postgironr. 16 450.

Utgiver A/L Folk og Land